

DEL PASSAT

L'INFERN DE PEDRA

II

LES COVES DELS FOLLETS

Som nou companys plens de bon humor i optimisme i prou ardits per escometre tot el que ens depari la sort o bé la desgràcia; equipats així, moral i materialment, empenem la travessia del corredor de la primera galeria, baixem per la corda de nusos a la primera cambra, on en la primera expedició d'exploració varen trobar-s'hi els restes humans. ¿Quin forat, quina galeria emprendrem, de les moltes que hi ha al sostre, a les parets i en el sòl per què ens condueixi al *Palau Encantat* que ja fa anys és únic objecte de tots nostres somnis? Després d'algunes temptatives, per fi podem penetrar per un closell o claveguera, l'entrada del qual hom fa notar una sèrie d'esquerdes en la pedra de la boca, que un dia o altre ha de cloure's al pes de l'immensa volta, qual pes hi gravita ¿Ha de tancar-se aquesta boca quan nosaltres serem gorja endins? Xapotejant en el fang, deixem darrera nostra, com les aranyes, el fil *cicerone* per la sortida. La garganta per on ens endinsem, va obrint-se, eixamplant-se, desemboquem per fi a una estança que, encara que reduïda, del sostre i en diferents indrets baixen ja formoses les estelectites cercant a les seves germanes les estelectmites, que encara han de passar anys i més anys, tal volta segles, per a poder-se dar amoroses les mans, que després han de restar ja soldades eternament, formant esbeltes i capricioses columnes sostenidores de les voltes que ara ens cobreixen. ¡Ah si els homes sapiguéssim llegir en els fulls de pedra d'aquest gran llibre que ara tenim obert davant els nostres ulls ignorants i orbs! ¡Ah si els homes de dalt sapiguessin abaixar-se cristianament amorosos i donar les mans, unint-se amb els de baix! ¡Quines columnes constituïrien per a sostenir, en justa col·laboració, la grandiosa i feixuga volta del Palau Social!. Ací, el silenci i la foscor són absoluts, tan sols ells em contesten aquestes